

Nr druku **719-1**

Projekt Prezydenta Miasta

z dnia **07.01.2009**

Wpłynęło do Biura Rady Miasta
w dniu

- 7 STY, 2009

Uchwała Nr
Rady Miasta Lublin
z dnia

**w sprawie nadania nazw ulicom położonym w granicach
administracyjnych miasta Lublin**

Na podstawie art.18 ust.2 pkt 13 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym
(Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zmianami) – Rada Miasta Lublin uchwała, co następuje :

§ 1

1.Ulicy oznaczonej nr 1 na załączniku graficznym stanowiącym integralną część uchwały,
nadaje się nazwę : **ul. Generała Stanisława Skalskiego.**

2.Ulicy oznaczonej nr 2 na załączniku graficznym stanowiącym integralną część uchwały,
nadaje się nazwę: **ul.Generała Witolda Urbanowicza.**

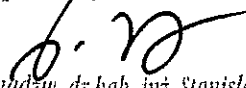
§ 2

Wykonanie uchwały powierza się Prezydentowi Miasta Lublin.

§ 3

Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym
Województwa Lubelskiego.

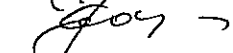
Zastępca Prezydenta Miasta Lublin

prof. nadzw. dr hab. inż. Stanisław Fic

Przewodniczący
Rady Miasta

ZASTĘPCA DYREKTORA

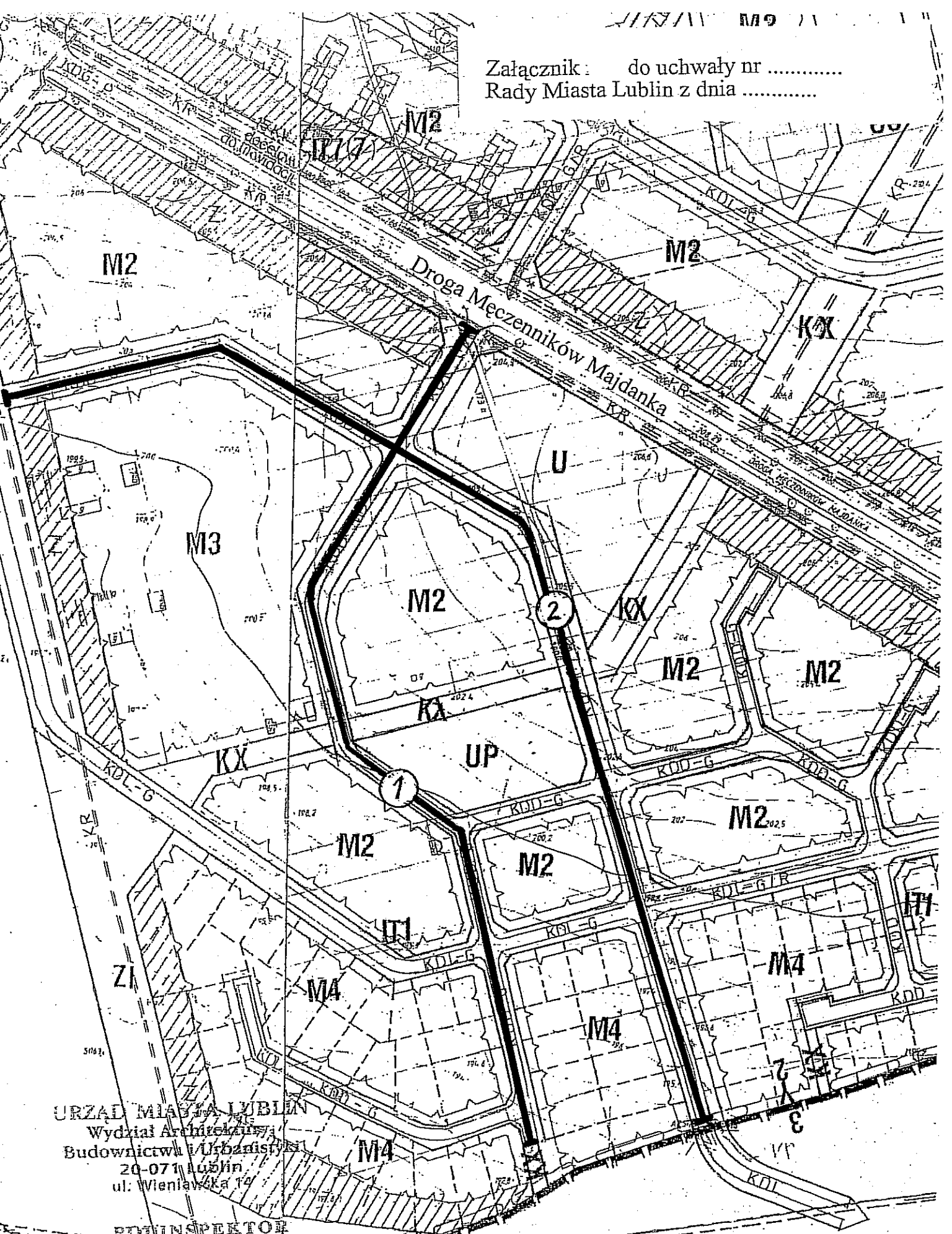
mgr inż. Joanna Gajak

RADCA PRAWNY

Henryk Wajzar
Lb 498

Załącznik: do uchwały nr
Rady Miasta Lublin z dnia

URZĄD MIASTA LUBLIN
Wydział Architektury
Budownictwa i Urbanistyki
20-071 Lublin
ul. Wieniawska 10

POWINSPEKTOR

mgr inż. Aneta Michalska

ZASTĘPCA DYREKTORA

mgr inż. Joanna Gajak

Uzasadnienie

GENERAŁ STANISŁAW SKALSKI

Urodził się 27 listopada 1915r. w Kodymie k. Odessy, zmarł 12 listopada 2004r. w Warszawie. Generał brygady pilot Wojska Polskiego, najlepszy polski as myśliwski okresu II wojny światowej. Odznaczony Złotym Krzyżem Virtuti Militari.

Walczył we wrześniu 1939r., będąc dowódcą klucza w 142 eskadrze myśliwskiej. Od jesieni 1940r. walczył w Anglii, uczestniczył m.in. w powietrznej bitwie o Anglię. Dowodził następnie eskadrą w dywizjonie 306 i 316, dywizjonem 317, eskadrą zwaną *Cyrkiem Skalskiego* w Tunezji, brytyjskim dywizjonem 601 na Malcie i w końcu polskim 133 Polskim Skrzydłem Myśliwskim. Powrócił do Polski w 1947r., gdzie został oskarżony o zdradę przez władze stalinowskie i skazany na karę śmierci, po czym wyrok zamieniono na dożywocie. Został zrehabilitowany w roku 1956.

Stanisław Skalski urodził się 27 listopada 1915 w Kodymie k. Odessy. W 1918 przeniósł się wraz z rodziną do Polski, gdzie ukończył gimnazjum, zdając maturę w 1933. Już wówczas myślał o lotnictwie. W 1936 dostał się do Szkoły Podchorążych Lotnictwa w Dęblinie („Szkoły Orłąt”), następnie odbył przeszkolenie myśliwskie w Wyższej Szkole Pilotażu w Grudziądzu, które ukończył w 1938. Służył następnie w 4 pułku lotniczym w Toruniu.

Gdy wybuchła wojna, był świeżo upieczonym oficerem. Już 1 września brał udział w ataku na samolot rozpoznawczy Henschel Hs 126 zakończonym zestrzeleciem niemieckiego samolotu. Łącznie w ciągu pierwszego tygodnia wojny strącił 5 niemieckich samolotów, to rekord kampanii wrześniowej. Tym samym stał się najskuteczniejszym polskim lotnikiem tego okresu i pierwszym alianckim asem II wojny światowej (tytuł ten przyznawano zwyczajowo pilotom, którzy strącili pięć lub więcej wrogich samolotów). Ogółem podczas kampanii odbył 26 godzin lotów.

Po kampanii wrześniowej Skalski przedostał się do Francji, a w styczniu 1940 został stamtąd skierowany do Wielkiej Brytanii. Po przeszkoleniu na brytyjskich samolotach, pod koniec sierpnia został przydzielony do brytyjskiego 501 Dywizjonu myśliwskiego Royal Air Force, w składzie którego wziął udział w bitwie o Anglię. 5 września 1940 sam został zestrzelony nad Anglią lecz mocno poparzony zdołał z trudem wydostać się z płonącej kabiny i wyskoczyć na spadochronie. Do latania powrócił pod koniec października 1940. 8 listopada 1940 zaliczono mu zniszczenie Bf 109.

W lutym 1941 Skalski został przeniesiony do polskiego 306 Dywizjonu, wykonującego w tym okresie loty bojowe nad okupowaną Europę. W lipcu awansował na kapitana i otrzymał dowództwo eskadry B Dywizjonu. We wrześniu 1941 Skalski został wysłany na odpoczynek od latania bojowego. Powrócił 1 marca 1942, zostając dowódcą eskadry w polskim 316 Dywizjonie. Na początku maja 1942 został dowódcą polskiego 317 Dywizjonu. Od listopada 1942 miał ponownie przerwę w lataniu bojowym, zostając instruktorem 58 Jednostki Szkolenia Operacyjnego.

W lutym 1943 zgłosił się do Polskiego Zespołu Myśliwskiego, działającego od marca do maja 1943 w Afryce Północnej. Po walkach w Afryce Anglicy zaoferowali Skalskiemu dowództwo brytyjskiego 601 Dywizjonu RAF, który brał udział w desancie na Sycylii. Skalski dowodził nim od lipca do października. Następnie powrócił do Anglii i w grudniu 1943 został dowódcą polskiego 131 Skrzydła Myśliwskiego. 24 czerwca 1944 zaliczono mu ostatnie zwycięstwa, odniesione w nietypowy sposób - dwa zaatakowane przez niego nad Francją myśliwce Bf 109, zderzyły się ze sobą.

We wrześniu 1944 Skalski został wysłany do wyższej szkoły wojennej w USA. Prowadził następnie wykłady z taktyki dla oficerów amerykańskiej 3 Armii Powietrznej.

W sumie Skalskiemu zaliczono oficjalnie, według tzw. Listy Bajana, 18 zestrzelonych niemieckich samolotów. Sam był dwukrotnie zestrzelony podczas walki, po drugim zestrzeleniu ratował się na spadochronie i był mocno poparzony. Otrzymał odznaczenia m.in. Złoty i Srebrny Krzyż Orderu Virtuti Militari, Order Krzyża Grunwaldu III klasy, czterokrotnie Krzyż Walecznych, Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski. Po wojnie Anglicy proponowali mu obywatelstwo, możliwość latania, wykładania w akademii. Zdecydował się wracać do Polski.

Po powrocie do Polski w 1947 wstąpił do polskiego lotnictwa, gdzie objął w czerwcu 1947 stanowisko inspektora do spraw techniki pilotażu. W ramach represji okresu stalinizmu, 7 kwietnia 1950 skazany na karę śmierci. 11 kwietnia 1956 został uwolniony i zrehabilitowany.

W listopadzie 1956 wrócił do wojska i został początkowo zatrudniony w sztabie Wojsk Lotniczych i Obrony Kraju. W 1957, w stopniu podpułkownika, przeszedł przeszkolenie na samolotach odrzutowych. W maju 1968 w stopniu pułkownika został sekretarzem generalnym Aeroklubu PRL. Na własną prośbę został przeniesiony do rezerwy w kwietniu 1972. We wrześniu 1988 uchwałą Rady Państwa został mianowany generałem brygady.

W latach 80. zaangażował się w działalność Zjednoczenia Patriotycznego „Grunwald”.

Ostatnie miesiące życia spędził w domu pomocy społecznej.

Zastępca Prezydenta Miasta Lublin

prof. nadzw. dr hab. inż. Stanisław Fic

ZASTĘPCA DYREKTORA

mgr inż. Joanna Gajak

Uzasadnienie

GENERAŁ WITOLD URBANOWICZ

(ur.30 marca 1908,zm.17 sierpnia 1996) - polski lotnik – as myśliwski, generał brygady lotnictwa polskiego, pamiętnikarz, dowódca Dywizjonu 303

Witold Urbanowicz urodził się w Olszance koło Augustowa. W 1930 wstąpił do Szkoły Podchorążych Lotnictwa w Dęblinie, którą ukończył w 1932. W 1933 ukończył kurs pilotażu, a następnie Kurs Wyższego Pilotażu w Grudziądzu, po czym został przeniesiony do lotnictwa myśliwskiego. Już jako pilot myśliwski, Urbanowicz latał w eskadrach: 113, a następnie 111 „Kościuszkowskiej”.

Wojna zastała Urbanowicza w trakcie ćwiczeń w powietrzu w szkole w Dęblinie. W styczniu 1940 roku znalazł się w grupie pilotów, która przyjęła zaproszenie wstąpienia do brytyjskich dywizjonów RAF-u i przeniósł się do Wielkiej Brytanii.

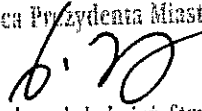
Jako pilot 145 Dywizjonu myśliwskiego RAF, Urbanowicz rozpoczął 4 sierpnia loty operacyjne w Bitwie o Anglię. 8 sierpnia stracił pierwszego Messerschmitta Bf 109, a następnie został mianowany dowódcą dywizjonu 303.

Przez pewien czas pracował w dowództwie 11 Grupy Myśliwskiej, a od 15 kwietnia do 1 czerwca 1941 dowodził 1 Polskim Skrzydłem Myśliwskim (dywizjony 303,306 i 308). Nie był jednak popularny wśród polskich władz lotniczych i w czerwcu 1941 został odsunięty od latania i wysłany do USA na serię odczytów dla Polonii amerykańskiej w celu naboru ochotników do wojska. Następnie służył w szkolnictwie lotniczym w Wielkiej Brytanii, po czym jesienią 1942 roku został oddelegowany do Waszyngtonu na stanowisko attache lotniczego przy polskiej ambasadzie.

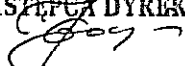
W 1943 Urbanowicz powrócił do Wielkiej Brytanii by po krótkim okresie pracy sztabowej zostać ponownie polski Air Attache w Waszyngtonie. W lipcu 1946 przyleciał do Polski, gdzie wkrótce został aresztowany przez komunistyczną służbę bezpieczeństwa. Zwolniony, natychmiast uciekł na Zachód. Osiadł wraz z rodziną w Nowym Jorku. W roku 1973 przeszedł na emeryturę. Do 1994 był konsultantem w amerykańskim przemyśle lotniczym. W 1991 przyjął ofertę przyjazdu do kraju, w 1995 – podczas kolejnej wizyty – został awansowany przez Prezydenta Lecha Wałęsę na generała brygady lotnictwa polskiego. Zmarł w szpitalu amerykańskich weteranów na Manhattanie.

Witold Urbanowicz zasłynął jako dowódca najlepszego dywizjonu myśliwskiego Bitwy o Anglię w jej decydującej fazie. Z wynikiem 15 pewnych i jednego prawdopodobnego zestrzelenia jako jedyny Polak znalazł się w pierwszej dziesiątce najskuteczniejszych pilotów alianckich tej bitwy. Według oficjalnej statystyki, z wynikiem 17 pewnych i jednego prawdopodobnego zestrzelenia, znajduje się na drugim miejscu na liście najskuteczniejszych polskich asów myśliwskich (za Stanisławem Skalskim).

Zastępca Prezydenta Miasta Lublin

prof. nadzw. dr hab. inż. Stanisław Fic

ZASTĘPCA DYREKTORA

mgr inż. Joanna Gajak